

върше, което бѣ му казала. Братчето всѣкой день се хранѣло съ най-хубавитѣ ястия, а горкото сестриче много пѣти си лѣгало гладно и нажалено. Бабата ходѣла всѣкой день да прѣглежда да ли се е оправило момчето. Тя не можела да довижда, та когато отивала при него, викала му: „подай си прѣста да видж оправенъ ли си?“ Но момчето било много хитро, та намѣсто прѣста си подавало ѣ единъ сухъ кокалъ. Бабата попишвала костъта и казвала: „Ехъ, до кога ще бѣде мършавъ твоя прѣстъ?“ По този начинъ момчето съ тази си хитрость се избавило за дълго врѣме. Но единъ день бабата се вече разсърдила, та повикала момичето и му казала: „Азъ вече ще заколѣж брата ти и ще го изямъ. Не мож да го чакамъ вече да се оправѣ.“

Колкото и да се молило момичето на бабата, не можило да ѣ прѣдума. Най-послѣ почнѣло да се моли на Бога така: „О, драгий Боже, помогни ни да се отървемъ отъ тази грозна баба. По-добрѣ бѣше, ако бѣхме умрѣли отъ гладъ въ гората, отъ колкото да ни яде тази немилостива баба“. Бабата като чула това, сърдито се скарала на момичето и то млѣкнѣло.

На другия день сутринъта рано момиченцето трѣбвало да стане и да опали хубаво пещъта. Въ неѣ щѣли да опежѣтъ нейното мило братче. Когато бабата станѣла, тя дошла да види да ли момиченцето е опалило добрѣ пещъта. Тя дошла при него и му казала да види опалена ли е добрѣ пѣщъта. Момиченцето тосъ-часъ скроило една хитрость да си отмѣсти на бабата, та ѣ казало: „Азъ не